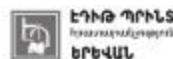

Ճուղով Երևանցի

ՕՇ ԻՆՁՈՒ...

Հեքիաթներ կենդանիների մասին

ԹԵ ԻՆՉՈՒ ԵՆ ԳԵՏԱՁԻԵՐԸ ՓՈՔՐԻԿ ԱԿԱՆՁԱԵՐՈՎ

Կար մի ժամանակ, երբ գետաձիերն իրենց խոշոր մարմինն ինչպես փղերինց՝ ունեին մեծ ականցներ Համար... հա.., այսքան մեծ, ինչպես փղերինց: Իսկ դուք գիտեք, միրոյի երեխաներ, թե ինչո՞ւ այդ մեծ ականցներն այնքան փոքրացան, որ հիմա հազիվ են երևում գետաձիերի վրա: Եթե չգիտեք, հիմա կպատմեմ...

Գետաձիերը և կոկորդիլուսները միշտ է ապրել են ջրառատ և տաք գետերում և ժամանակին այնքան էլ համերաշխ չէին, ինչպես հիմա: Իսկ նրանց վեճի պատճառը հենց գետաձիերի մեծ ականցներն էին:

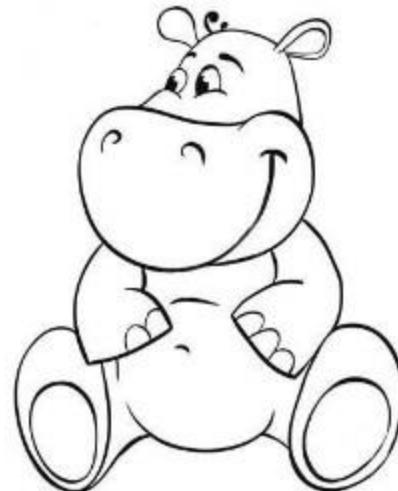
Բանն այն էր,
որ գետաձիերը,
չնայած իրենց նմա-
րաբարշ մարմինն,
ծով էին որսում և
դրանց պակասի
դեպքում անգամ
սնվում էին ջրի-
մուտներով: Իսկ, այ-
չարաճին կոկորդիլուսները,
որոնք ծով էին և չէին ցանկանում
չարչարվելով գետում ծով որսալ,
համարյա միշտ քաղցած էին: Այսքան

այդ կախարդական գետը, որտեղ հերթով տուգմելով հատակը՝ կուտակված տիղմով շիռում էին իրենց վերքերը: Եվ, այ թեզ իրաշք... Պոկված ականջների տեղը սկսեցին նոր ականջներ աճել, բայց իրականում շատ փոքրիկ, այնքան փոքրիկ, որ հազիվ էին երևամ խոշոր գետաձիերի վրա:

Իհարկե, սկզբնական շրջանում գետաձիերին այնքան է դուր չէին գալիս իրենց փոքրիկ ականջները, բայց հետո կրամք հասկացան, որ հենց այդ ականջներն են իրենց հարմար: Զե՞ որ արդեն փոքրիկ ականջները նկատելի չեն կոկորդիլոսների համար, ու այդ պատճառով չարաճներն է չեն հարձակվում գետաձիերի վրա:

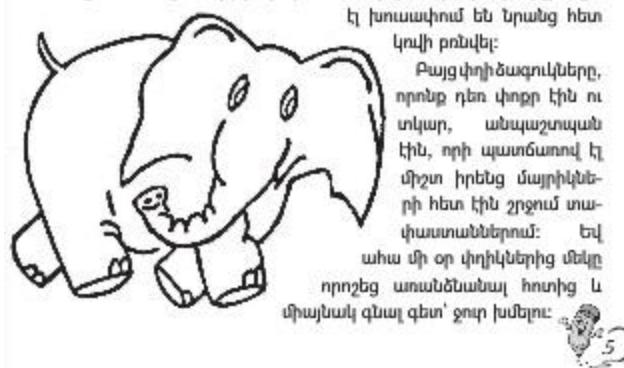
Անցան տարիներ, և գետաձիեն սկսեցին այլա փոքրիկ ականջներով ծնվել և մինչև այսօր էլ ջրառատ և տաք գետերում հաջու ու խաղաղ ապրում են կոկորդիլոսների հետ:

ԹԵ ԻՆՉՈՒ ԵՆ ՓՂԵՐԸ ԵՐԿԱՐԱՁԻՇ

Սիրեկի՝ երեխաներ, արոցոց դուք գիտեք, թե ինչու են փողը բրկարաքիթ։ Բայն այն է, որ վաղուց, շատ վաղուց փողը այսքան երկար քթեր կամ կնճիթներ չեն ունեցել։ Սովորականից պես, նրանց զիթը կարճ է եղա, հետո է դարձել կնճիթ, իսկ թե ինչու, ինմա են ծեզ կապատմեն։

Նախորդ հերքաթից դուք հիշում եք չարաճնի կոկորդիլուներին, որոնք ապրում էին ջրառատ գետերում։ Անա հենց այդ գետերից է փողերը ջոր էին խմամ հագեցներով իրենց ծարավը։ Մեցրում ամեն ինչ լավ էր. Նրանց ոչ ոքի ներացեսն։ ԶԵ՞ որ փողերը խոշորամարմին են, շատ ուժեղ, և այդ իսկ պատճառով մոտ կներածիները միշտ է խոսափում են նրանց հետ կովի բռնվել։

Իսկ բոլոր ծագովներն ունեին նուրբ և փափուկ կաշի, որոնք անհարթ էին դառնում, երբ ընկնում էին մայր կոկորդիլոսի տուր աստամերի տակ: Ու ստացվում էր այնպես, որ փորդիկ կոկորդիլոսների հարթ կաշին մի տեսակ ճնշթվում էր ու դառնում անհարթ ծնվելու հենց առաջին իսկ օրվանից, որի մեղավորները հետո մայրիկներն էին:

Դե, իհարկե, երբ նրանք մեծանում և իրենց է դառնում էին հայրիկներ ու մայրիկներ, դեռևս պահպանում էին այդ տարօրինակ կաշին և չէին հրաժարվում դրանից. իսկ գիտե՞ք, թե ինչու...

Բանն այն է, որ կոկորդիլոսներն այդ տեսքով վախեցնում էին մյուս կենուանիներին և այդպես շարունակում էին իրենց շարանձնիությունը: Բայց մի շատ կարևոր առավելություն է ուներ այդ անհարթ կաշին...

Կոկորդիլոսները շատ մրսկան էին: Նրանք տաք օրերին դրւու էին գալիս գետափ, ժամերով պառկում ավազի վրա և իրենց կաշի անհարթ փոսիկներում հավաքում արևի ջերմությունը: Իսկ հետո, մտնելով ջուրը, այն օգուազործում էին և դառնում ավելի արագաշարժ: Եվ ստացվում էր այսպես, որ իրենց կաշիի տաքության շնորհիկ նրանք այլևս գետում լողախիս չէին մրսում և նույնիսկ ավելի կայտան էին դառնում:

Ահա թե ինչու, սիրելի՝ երեխաներ, կոկորդիլոսները մինչև այսօր չիրաժարվեցին իրենց անհարթ կաշվից և դեռ շարունակում են իրենց շարանձնիությամբ գետերում լողացող մյուս կենուանիների հոգին հանել:

